

Chúc mừng ngày Nhà giáo Việt Nam 20/11

Written by Thy Nu Mai Tran

Wednesday, 17 November 2010 12:04 - Last Updated Monday, 22 November 2010 23:32

There are no translations available.

Đóa hoa này, dành tặng cho cô Minh Kauffman, chị Bình, những người đã góp phần chắp cánh cho những ước mơ của những giáo viên và những con sông nhỏ vốn ra biển lớn, đỡ rỗi những em học sinh sinh viên mới miệt mài cũng có thể được chắp cánh bay xa hơn, khi những giáo viên đó trở về.

Đóa hoa này cũng dành tặng cho các thầy, các cô trong ban chấp hành chương trình học bổng IFP Alumni. Suyên bác và nhiệt huyết của quý thầy cô luôn là những đức tính mà IFP Alumni mong muốn được học hỏi và noi theo.

Đức biết câu chuyện này dành tặng cho các anh chị em IFP Alumni đang ở trên bục giảng dạy học sinh sinh viên, hay trên cánh đồng, tập huấn cho các bác nông dân,... để hiểu rằng, có những tình yêu luôn là mãi mãi.

Bông Hoa Bông Giấy

Trần Nữ Mai Thy

Chúc mừng ngày Nhà giáo Việt Nam 20/11

Written by Thy Nu Mai Tran

Wednesday, 17 November 2010 12:04 - Last Updated Monday, 22 November 2010 23:32

Cô gái nhìn qua khung cửa sổ bên ngoài kính cửa ký túc xá. Ngoài kia tuyết rơi trắng xóa, phả lên mái nhà một màu trắng xóa. Những ngày bình thường, ký túc xá vẫn yên tĩnh. Những hình ảnh, cô đã thấy cái yên tĩnh ấy khác với những ngày. Chị mới cách đây vài hôm thôi, khi kết thúc đông khóa đầu tiên, những người bạn học của cô đã về quê về gia đình trong mùa Giáng sinh, dù xung quanh yên tĩnh những cô vẫn nghe thấy những tiếng cười nói của mọi người. Họ không nói gì, chỉ lặng lẽ chăm chú trên sách vở, trên chiếc máy vi tính, hay nhún nhảy theo điệu nhạc của chiếc ipod nhỏ xíu, thấy họ nhìn cô mỉm cười, cô thấy vui lắm. Qua đây mới mới tháng nên cô chưa quen biết ai trong ngôi trường có khuôn viên rộng rãi thành phố Huế quê cô. Đã bao giờ cô đi học, mới đi học thôi, theo thói quen, cô đi học như đi học anh, thấy mọi người tên anh như thấy những người bạn của mình. Nếu có anh ở đây, thì anh cũng nheo mắt đùa, "Như khi nào cũng quên đi học, học quá". "Chào ôi, làm sao mà quên đi học, đi học anh", cô nhún nhún. Dòng kẻ nhún nhún không biết vẽ những nét thao thao của cô ...

Không quên đi học ... Con đi học đi đâu có hàng phi lao và ruộng lúa hai bên đường, mới đi học nhìn thấy những người em học sinh trong tà áo dài đẹp chiếc xe đạp của cô chôn trên con đường đất đỏ đỏ, thấy mùi đất đỏ quê, cô đi học yêu các em biết bao. Bên bờ có đứa bạn, "Răng, đừng nông thôn không thấy chán à?", cô mỉm cười, "Không thấy chán vì mình yêu những đôi mắt." Tất cả bạn nhìn nhau, không hiểu, làm sao mà hiểu được ánh mắt trong veo của những người em học trò chân thật tay bần chăm chú nhìn lên đôi mắt loang loang xi măng trên đó ghi một thứ ngôn ngữ mới. Mới đi học lên được bài, không khi nào là cô không biết gì xót xa, "Các em nói tiếng Anh hay tiếng chi rứa?" Các nhóc nhăn mặt, "Thưa cô, tiếng Anh khó quá..." Nhìn các em mắt đỏ đỏ, xuýt có vẻ như thua môn học này, cô an ủi "những người bạn các em khó, không cần sau này có em trở thành học sinh viên du lịch học đi học về ngoài đời". Mắt các em sáng lên, "Thật là cô? Cô đừng cho chúng em nhé". Tất cả ngày ấy, cô và trò quy tụ tâm cùng nhau học. Nhìn những ánh mắt chăm chú tra cứu trong cuốn từ điển những bé do chính tay các em đóng trang giấy cũ mà cô thấy thấy. Càng thấy những bạn khi thấy mắt em nhòa nhòa, rơi nước "Thưa cô, sáng nay em phải đi học lúa nên không học bài được..." Phải đi học, đi học đang mưa to, tin tức báo chí thì báo là lũ lụt ... Cô chợt hiểu hiểu về ánh mắt nghiêm khắc của cô trách móc của mình hiểu này. Cô xót xa khi những người bạn, không bao lâu nữa các em sẽ phải đi học, đi học bỏ qua các con đường ngập lụt, đi học đi học đi học những trang sách ngọc mướt ướt và vàng úa. Còn anh, những lúc đi học về, đi học cùng mọi người lo toan đi học đi học kê kê những chiếc bàn ghế nhún, chòng chành áo mưa, anh xem các cây phi lao trong gió, thấy cây gãy làm sụp các gian phòng học bên ngoài lũ lụt xiêu vẹo. Rồi khi nước rút, anh cùng cô loay hoay đi học đi học, quét tuyết đám cỏ và rải ra khắp phòng. Dưới ánh nắng, cô cùng anh nhìn nhau mỉm cười, nhìn anh học hác mà cô thấy thấy. Bên góc ánh mắt cô, anh mỉm cười mỉm đáp.

Anh biết người đi xa. Nhưng anh đừng là một ngôi trường trên núi, con đường đi trường tím đỏ màu hoa mua hoa sim và gập ghềnh đá. "Rằng anh đi đi? Anh không đi có được không?" Anh không nhìn cô, "Em đừng hỏi đi sao... Anh phải đi, có thể thôi." Khi nghe anh trả lời như thế, cô vẫn không khóc. Cuộc sống có quá nhiều bất trắc đã làm nên một trong cô đừng đừng khô. Thì anh cứ đi đi...

Chỉ nhớ ngày đông vậy, không có anh. Nhìn qua ô cửa lớp nhòe mờ, mưa rơi giăng mờ mờ. Cây bàng lặng hôm nào lớp cô và anh trường, thướt tha, vẫn những màu xanh quanh những cây trường i lá. Cô không còn nghĩ đến anh nữa, vì đường như anh đã thành công trong việc làm cho cô quên đi anh. Nhớ ngày còn ở ngôi trường này, anh đã tránh một, đôi khi những ánh mắt nhìn lung nhìn cô, làm cho cô cảm thấy hình như mình đã làm sai điều gì đó. Nhưng, có lẽ là vì mình đã không khóc...

Cô không nhận được tin của anh đâu, nhớ cô biết, anh vẫn như xưa, tất bật lo toan cho công việc trường, sáng sớm đến lớp, chiều lên trường cùng học trò tập thể, đi học những đứa em học quanh ánh mắt. Cô không chắc là anh có còn nhớ đến cô.

Cô nhận được học bổng đi học cao học nước ngoài. Học trò nhao nhao, "Cô ơi, học xong rồi, cô có về không? Cô nhớ về cô nhé." Nhưng, cô sẽ không quên đường về quê."

Anh biết cô đi. Ngày cô ra sân bay, biết người anh đừng, chúng nói gì, chúng nhìn đi t vào lòng bàn tay cô bông hoa bằng giấy. Cô biết khóc... Anh ngạc nhiên, "Rằng rồi, rằng đi khóc?" Cô vẫn vội vàng lau nhanh những giọt nước mắt và mỉm cười môi "Không sao... Cám ơn anh" rồi bước nhanh vào sân bay. Chiều Huân lành lành, mây âm u phủ kín bầu trời những mưa chiều rồi...

Bông hoa bằng giấy ram ráp trong tay cô. Ba cánh hoa không dính nhau màu gập gh, cành hoa

Chúc mừng ngày Nhà giáo Việt Nam 20/11

Written by Thy Nu Mai Tran

Wednesday, 17 November 2010 12:04 - Last Updated Monday, 22 November 2010 23:32

mừng màu đen phôi rêu. Nâng niu bông hoa trong tay, cô gái nhớ cảm thấy mùi thơm của đất nới anh đang , hình dung ra khuôn mặt ríu ríu của anh và đôi mắt biết cười đang say sưa giảng bài cho các em. Cô đã từng nghĩ trước khi đi cô sẽ nói cho anh biết là cô thích anh như thế nào... Nhớ ng... đôi khi không cần nói, cần để yên man khéo léo, để rồi khéo léo xa xôi, để rồi vuốt mọt... Mà có gì đâu, em đừng hỏi tôi sao, vì đó là cuộc đời... Cô gái nhìn qua khung cửa kính, ngoài kia tuyết rơi càng nhiều...